

деца, родителите изтеглят децата си **не**-роми. Едно такова училище е 124-то ОУ:

но, но знаете ли това, че училището е приело тези деца, а му създава в квартала един не добър имидж. Сред обществото говорят и хората когато имат първокласник започват да изместват децата си в други училища, където няма такива деца. Защото не искат децата им да учат със нали, да рече-ме ние вече имаме педесе на педесе със сигурност в първи клас, нямам представа, както и в подготовката, може би са даже повече децата от ромски произход и съответно майката казва – аз няма да си оставям детето там където е пълно с цигани. Абсолютно имаме и този проблем (уч.9).

– Преживяването на негативната оценка от жителите на „Факултета“ и „Христо Ботев“. В „Христо Ботев“ жителите изживяват главно тази оценка през образа на квартала като „цигански“ (вж. по-горе). Във „Факултета“ това се възприема през ограничаването на достъпа до работа:

за да тръгна да си търся работа, аз не само ще окрада нещо там, и ще си тръгна. Аз съм тръгнал да работя, защото няма къде, просто няма от къде да вземеш, и тръгваш да работиш. Но някои хора го мислят обратното. Дойде, окраде и не ни искат. Много рядко така да работим по една-две седмици и ни гонят (мл.20, Ф, м.);

Защото лично на мен са ми го казвали: Извинявай мойто момче, обаче циганите много крадат и ние гледаме да не стават много кражби тука и други неща (мл.24, Ф, м.);

майсторите откраднаха машини, с които те работят. Те ги крадат и хвърлят всичко върху нас (мл.20, Ф, м.).

Негативната оценка както ограничава достъпа до работа, така и създава проблеми в работата.

– Двойно ограничаване на техния свят – отвън и отвътре. Негативната оценка вследствие на негативната типизация се усеща и от самите роми при взаимодействия: „Не, това не ме притеснява. Аз искам много да опитам да контактувам с българи. Но аз, като идвам при тебе да говоря със тебе, ти се дърпаш от мене, тогава какъв контакт“ (мл. 20, Ф, м). Това неминуемо води до самоограничаването им, те избягват из-